

Sygn. akt V U 1095/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Nowakowska

Protokolant Alina Kędzia

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2014 r. w Kaliszu

odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 10 września 2014 r. Nr (...)

w sprawie A. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o emeryturę

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z dnia 10 września 2014 r. znak (...) w ten sposób, że przyznaje A. S. emeryturę od (...).

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19.07.2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w O. odmówił A. S. przyznania emerytury, gdyż jako osoba urodzona po 31.12.1948r. nie udowodnił na dzień 1.01.1999r. co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, bo odmówiono zaliczenia do takich prac okresu od 15.05.1973r. do 29.02.1996r. z uwagi na wady formalne świadectwa pracy w szczególnych warunkach.

Odwołanie od tej decyzji wniósł do Sądu A. S. domagając się przyznania emerytury z uwagi na wykonywanie pracy w szczególnych warunkach w całym okresie wskazanym w świadectwie pracy w szczególnych warunkach na stanowisku kierowcy Przedsiębiorstwa (...) w O..

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Sąd ustalił co następuje:

A. S. urodził się w dniu (...) z zawodu jest kierowcą. W okresie od 15.05.1973r. do 29.02.1996r. zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w K. Oddział w O. Następnie od 1.03.1996r. do 16.04.1996r. pracował w utworzonym po zmianach organizacyjnych Przedsiębiorstwie (...) S.A. w K.. Oba przedsiębiorstwa zostały zlikwidowane i aktualnie nie jest możliwe dotarcie do akt osobowych.

(bezsporne)

Odwołujący się przedłożył ZUS świadectwo pracy w szczególnych warunkach, wydane w dniu 29.02.1996r. przez pierwszy z w/w zakładów, gdzie podano że przez cały okres pracy w tym zakładzie tj.od15.05.1973r. do 29.02.1996r wykonywał pracę na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 ton oraz ciężkie prace za i wyładunkowe materiałów sypkich, pylistych, toksycznych, żrących i parzących w transporcie.

W dokumencie tym zakwalifikowano jego pracę jako wykonywaną na stanowisku kierowcy, wymienionym w wykazie A dział VIII poz.2 pkt.2 wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia Ministra Handlu Wewnętrznego i Usług z 19.01.1987r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu handlu wewnętrznego i usług. (k.15 ar)

W oparciu o zeznania świadków M. S. oraz A. T. Sąd ustalił, że odwołujący się wykonywał pracę w oddziale (...) w O. podlegającym organizacyjnie pod (...) w P., później w K..

Było to przedsiębiorstwo zajmujące się transportem głównie towarów z zaopatrzeniem dla sklepów oraz na zlecenia określonych podmiotów gospodarczych, zwykle na użytek handlu. Rozwożono po sklepach towar z hurtowni, zwykle były to opakowane produkty spożywcze, ale i materiały budowlane. Poza tym transportowano też do hurtowni towary przywożone koleją, co łączyło się z rozładunkiem wagonów z węglem czy materiałami budowlanymi. (tzw. „wahadła”).

Podczas rozwożenia towaru zwykle pracowano w zespole- kierowca i dostawca- konwojent czyli osoba, do której obowiązków należało prowadzenie dokumentacji związanej z przewożonym towarem oraz jego załadunek na samochód i rozładunek w sklepie.

Kierowca pomagał w pracach za i rozładunkowych poza swoimi normalnymi obowiązkami, za co otrzymywał tzw. dodatek spedycyjny.

Odwołujący się stale pracował jako kierowca samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 ton. Były to pojazdy przydzielane na dłuższy czas określonym kierowcom jak S. (...), J., A.(...).

Dowód- zeznania świadków M. S. oraz A. T. z rozprawy w dniu 10.12.2014r. od 5 do 18 minuty nagrania.

Sąd zważył co następuje:

Zgodnie z art.184 ust.1 ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. Nr 162 poz.1118) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31.12.1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art.32-34, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj.01.01.1999r.) osiągnęli:

1. okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzna;

oraz

2. okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art.27.

Stosownie do treści ust.2 emerytura ta przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do OFE lub przekazania za pośrednictwem ZUS środków tam zgromadzonych na dochody budżetu państwa.

Stosownie do treści art. 32 cyt. ustawy ubezpieczeni będący pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnieni w szczególnych warunkach przez co najmniej przez 15 lat, nabywali prawo do emerytury w wieku obniżonym o 5 lat od podstawowego o ile udowodnili łączny staż ubezpieczeniowy określony w art.27 cyt. ustawy wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Stosownie do ust.4 tego przepisu wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust.2 i 3 przysługiwało prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów

dotychczasowych tj. rozporządzenia Rady Ministrów z 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego oraz wzrostu emerytur i rent inwalidzkich dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zmianami).

Paragraf 2 powyższego rozporządzenia stanowi, że okresami prac uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach wykonywana była stale i w pełnym wymiarze czasu obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy te stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Definicję ustawową „pracy w szczególnych warunkach” zawiera art.32 ust 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Zgodnie z tym przepisem za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Praca taka to ta, w której pracownik w sposób znaczny jest narażony na niekorzystne dla zdrowia czynniki. Np. praca w narażeniu na hałas ponadnormatywny, praca w zapyleniu, w oparach chemicznych, w wysokich temperaturach lub zmiennych warunkach atmosferycznych. Pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku.

Motyw przyświecający ustawodawcy w stworzeniu instytucji przewidzianej w art.32 w/w ustawy opiera się na założeniu, że praca wykonywana w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przyczynia się do szybszego obniżenia wydolności organizmu i osoba taka ma prawo do wcześniejszej emerytury niż pozostali ubezpieczeni.

Zgodnie z art.184 ust.1 cyt. ustawy odwołujący się – jako osoba urodzona po 31.12.1948r. winien warunki stażowe tj. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych oraz 15-letni okres pracy w szczególnych warunkach wykazać na dzień 01.01.1999r.

Poza sporem jest, że odwołujący się nie przystąpił do OFE.

Jak wynika z danych ZUS na dzień 01.01.1999r. A. S. udowodnił zatrudnienie w łącznym wymiarze 27 lat i 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych tj. ogólny staż emerytalny, ale nie uznano mu pracy w szczególnych warunkach.

W ocenie Sądu zebrany materiał dowodowy stanowi potwierdzenie wykonywania przez odwołującego się pracy kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 ton przez cały okres zatrudnienia w (...) w O. objęty zakwestionowanym świadectwem pracy w szczególnych warunkach z 29.02.1996r.

W ocenie sądu wiarygodne i spójne są zeznania świadków i treść w/w świadectwa pozwala na zakwalifikowanie okresu od 15.05.1973r. do 29.02.1996r. jako wykonywanie pracy na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 ton. Jest praca w szczególnych warunkach i wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres co najmniej 15 lat uprawnia do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku, w oparciu o art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W odniesieniu do kierowców nie ma znaczenia jakiego typu materiały przewozili, dla jakiej branży były przeznaczone, bo uciążliwość, szkodliwość pracy wynika z rodzaju kierowanego pojazdu, a nie z rodzaju przewożonego ładunku. W stosunku do tych pracowników nie ma zastosowania orzecznictwo odnoszące się do branżowych wykazów.

A. S. wniosek o emeryturę złożył w dniu 23.07.2014r. Wykazał zarówno ogólny staż ubezpieczeniowy jak i ponad 15 letni staż w szczególnych warunkach.

Wiek 60 lat ukończył w dniu (...) i spełnił wówczas ostatni z warunków o jakich mowa w art.184 cyt. ustawy, dlatego Sąd przyznał mu prawo do emerytury od tej daty.

Zaskarżona decyzja podlegała więc zmianie i zgodnie z art.477¹⁴§2 kpc orzeczono jak w wyroku.